

Tilbage er der så at tage stilling til den samlede finanslov, og her er jeg blevet inspireret af Berlingske Tidende i dag. Der er nemlig regionalvalg i et lille område i Rusland, der hedder Uljanovsk, og spidskandidaten fra det leninistiske parti, Aleksandr Kruglikov, siger klart, at målet er at lave et socialistisk velfærdsstatssystem efter den danske model. Det ønsker vi ikke i Frihed 2000. Vi ønsker derimod et dansk velfærdssamfund, og derfor indstiller vi finansloven til forkastelse.

Frank Dahlgaard (UP):

Alt er efterhånden sagt om denne finanslov, som jeg ikke selv har nogen del i med det enkelte mandat, jeg har, og jeg vil derfor sige noget mere principielt.

Det er jo tydeligt, at det bliver sværere og sværere år for år at finde dækning med indtægter, skatter og afgifter for de udgifter, man gerne vil have til alle mulige ting, som det offentlige skal tage sig af, synes man. Og hvorfor er det sådan? Det er det, fordi der er fem uskrevne love, kan man sige, som ligger til grund for det forhold, at de offentlige udgifter nærmest vokser af sig selv, og derfor synes jeg – hvis jeg ellers forstod det rigtigt – at det forslag, som kom fra Enhedslisten her for en halv eller hel time siden om at tage en principiel debat om de offentlige udgifter og finansieringen af dem, er en god idé. Men derefter tror jeg nok, enigheden hører op, for min indgangsvinkel og analyse er følgende:

Når de offentlige udgifter så at sige vokser af sig selv, skyldes det for det første det synspunkt, man kan kalde materialismen, og som bygger på, at penge løser alle problemer. For det andet bygger det på det, man kan kalde formynderi, nemlig at det offentlige skal løse alle problemer, og det er der jo bred enighed om i Folketinget – ikke bare mellem Socialdemokratiet og SF, men i virkeligheden også hos De Konservative og Venstre og alle dem, der kalder sig for borgerlige. I Schweiz griner de højt og kalder os alle sammen socialister.

Det tredje element, der ligesom får de offentlige udgifter til at vokse efter min analyse, er det, jeg kalder lighedsfilosofien, som går ud på – og det er jo fuldstændig falsk – at lighed er, at alle får det samme; det får de så, og det bliver jo meget dyrt. Det fjerde er det, jeg vil kalde gratsmanien, et synspunkt, der bygger på, at gratis serviceydelser er socialt og godt, og det femte er flottenheimeriet, dvs. at det er o.k. at ødsle med

offentlige midler. Det ligger ligesom i luften, at det kan man godt, i hvert fald behøver man ikke at være lige så fedtet og påholdende med offentlige skattemidler som med de midler, man har i sin egen tegnebog. Jeg tror, det er de fem forhold, der skal tages fat på.

For det første materialismen: Jeg tror, man kunne komme et stykke vej ved at følge med i den debat, der er startet nu om værdisamfundet. Ugebrevet Mandag Morgen havde en konference, Dansk-Norsk Fond havde for nylig en konference, og Kristeligt Folkeparti har sat noget i gang på Internettet. Det er udmærket og glimrende, og det viser, at det, der spiller en rolle i folks liv, ikke altid har noget med penge at gøre. De helt store ting og værdier er ikke noget, der har med penge at gøre.

For det andet er der formynderiet, som desværre har bredt sig langt ind i de borgerlige rækker. Det går ud på, at forudsætningen for en god tilværelse – siger man, tænker man – er, at det offentlige går ind og ligesom er et sikkerhedsnet, der løser alle mulige problemer. Det er en syg tanke efter min mening, at staten og det offentlige absolut skal blande sig i alt muligt og løse alle mulige opgaver, og det er klart, at jo flere opgaver man påtager sig, jo mere må skatterne stige hos borgerne, og jo mindre bliver borgernes økonomiske muligheder for at løse deres opgaver og problemer selv. Tingene hænger sammen.

Når det offentlige i dag opkræver høje skatter fra stort set hele befolkningen og tilbyder de samme skatteydere en masse serviceydelser, er det ene og alene udtryk for formynderi, altså at staten bør løse opgaverne, fordi staten eller kommunerne bedst ved, hvad der er godt for borgerne. På den måde kan man klientgøre en befolkning, som efterhånden mister initiativ og tro på, at den kan selv, og resultatet er hjælpe-løse mennesker, der bliver afhængige af offentlig støtte og hjælp. Der må sættes grænser for, hvad det offentlige skal tage sig af, men man kunne jo spørge, om der overhovedet er politikere her i salen, som mener, der er nogen opgaver, det offentlige ikke bør tage sig af. Det mener jeg i hvert fald.

Så er der lighedsmanageriet. I de gode gamle dage, havde jeg nær sagt, bestod kampen for lighed i, at man tog fra de rige og gav til de fattige, altså Robin Hood-princippet: ingen skal lide nød.

Men i dag er lighedsbegrebet blevet fordrejet. Nu går lighedspolitikken ud på, at alle skal